

Prg

DE PRAKTIJGIDS

Kantonrechtspraak voor de Rechtspraak

4

februari 2017 – 85ste jaargang

Artikel

Vermogensrecht

Huurrecht

Burgerlijk Procesrecht

Prof. mr. P. Abas / Het vonnis van het jaar 2016

38 / Rb. Amsterdam (Ktr.) 22 december 2016

Gewone verjaringstermijn van vijf jaar niet toepasselijk. Tickets4U kon in plaats van schadevergoeding ook betaling van de festivalkaartjes vorderen, zodat uit het oogpunt van consumentenbescherming de korte verjaringstermijn van twee jaar geldt.

39 / Hof Den Haag 25 oktober 2016

Zowel kantonrechter als hof zien in een sluiting van de huurwoning door de burgermeester voor de duur van slechts veertien dagen geen aanleiding om in kort geding huurder (na buitengerechtelijke ontbinding ex-huurder) te veroordelen tot ontruiming.

40 / Rb. Amsterdam (Wrakingskamer) 9 december 2016

Wraking geslaagd. De vervangende jongste strafrechter heeft deelgenomen aan de beraadslaging tijdens de regiezitting over het verzoek tot verschoning, zodat sprake is van 'besmettingsgevaar' en de objectief gerechtvaardigde schijn van partijdigheid.

41 / Rb. Noord-Holland (Ktr. Alkmaar) 14 december 2016

Gebrekkig procederen. De grondslag van een vordering kan niet worden ingebracht met de enkele verwijzing naar de conclusie van repliek uit een andere procedure tussen partijen.

NP/PGKRSRP-M117004

Arbeidsrecht

42 / Rb. Rotterdam 30 november 2016

Het Pilotreglement inzake de hantering van de termijnen is in deze zaak niet van toepassing, zodat ontslag van instantie volgt ook al is het griffierecht alsnog binnen twee weken betaald.

43 / Hof 's-Hertogenbosch 1 december 2016

Verzoek in strijd met goede procesorde. Hof staat geen voorlopig getuigenverhoor toe, omdat alle memories in (incidenteel) appel inmiddels zijn gewisseld en daarna ook uit het partijdebat nog concrete bewijsopdrachten kunnen voortvloeien.

44 / Hof 's-Hertogenbosch 20 december 2016

Bijzondere omstandigheid. De rechtbank mocht zelf ex art. 6 EVRM terugkomen op een eerder vonnis louter in incident, omdat de behandelend rechter in dat incident met succes was gewraakt en er niet omtrent enig deel uit de hoofdzaak reeds definitief was beslist.

45 / HR 23 december 2016

Het hof is zorgvuldig te werk gegaan, zodat het de personen die al eerder schriftelijk hadden verklaard, ook als getuige mocht horen en die verklaringen bij dat verhoor mocht gebruiken.

46 / Rb. Limburg (Ktr. Maastricht) 28 december 2016

'Niet-ziek bonus' wordt proportioneel toegekend over het gedeelte van het jaar waarin de arbeidsovereenkomst eindigt.

47 / Rb. Rotterdam (Ktr.) 15 december 2016

Aangezien werkgever de aanwezigheid van een hond op kantoor belangrijker vindt dan de gezondheid van werknemer, acht de kanonrechter een ontslagvergoeding van € 2.500 billijk.

48 / Rb. Zeeland-West-Brabant (Ktr. Bergen op Zoom) 21 december 2016

Werkneemster heeft recht op € 12.500 aan vergoeding wegens onregelmatige opzegging en € 5.000 aan billijke vergoeding, zonder dat zij één dag arbeid heeft verricht.

Het vonnis van het jaar 2016

1. In de laatste jaren heeft de ontbindingsprocedure een steeds belangrijker plaats in deze rubriek ingenomen. Daardoor verdween bijna uit het zicht dat deze procedure inmiddels was veranderd. Op p. 163 l.k. van de vorige jaargang heb ik aangekondigd nader in te gaan op de veranderde procesgang. Op deze toezegging kom ik hierbij terug. Dit vindt niet zijn oorzaak in de dit jaar afgenomen frequentie van de ontbindingsprocedure, maar in de politiek. Sinds 2015 is de Wet werk en zekerheid in werking getreden en dat is 'een bron voor nieuwe commotie in het arbeidsprocesrecht'. (aldus E.T. Visser in het *Tijdschrift voor de Procespraktijk* 2014, p. 133). Deze wet heeft inmiddels zoveel maatschappelijke en politieke onrust veroorzaakt dat te verwachten is dat deze wetgeving (mede) tot inzet zal worden van de verkiezingen van 2017. Met dit vooruitzicht lijkt het mij thans verkieslijk het stilzwijgen in acht te nemen. Afhankelijk van de politiek wil ik in deze rubriek niet worden. We zien het wel. Vgl. reeds over de nieuwe ontbindingsprocedure, A.T.J. M. Jacobs, Mon. BW, B86, Deventer 2016, Hoofdstuk 7.

2. Het is ongebruikelijk op deze plaats een oervolle vermelding te plaatsen. Ik maak deze uitzondering voor Rb. Gelderland 20 april 2016, *Prg.* 2016/225. Deze uitspraak stond hoog op mijn lijstje voor premiëring in dit jaar. Echter: ik rook onraad bij deze misschien wel te mooie uitspraak. Een eenvoudig onderzoekje bracht mij via *Asser-De Boer* 1, 2010/706 naar HR 7 februari 2003, *NJ* 2003/358. En, dat bleek qua casus als qua inhoud van de beslissing het model van deze uitspraak, zonder dat dit was kenbaar gemaakt. Dat noem ik pronken met andermans veren. En daarvoor volgt dan niet een eervolle vermelding, maar een oneervolle.

3. Om dan nu over te gaan naar de twee eervolle vermeldingen. Ik zal het hebben over Hof 's-Hertogenbosch 4 februari 2016, *Prg.* 2016/77 en Hof Amsterdam 5 april 2016, *Prg.* 2016/141. Het Bossche geschil is interessant, omdat de kantonrechter weliswaar de ontbinding van de arbeidsovereenkomst had uitgesproken, maar zonder vergoeding. Eiseres komt hier tegen met succes op. Appellante, geboren in 1968, is sinds 1 juli 2006 in dienst bij Praktijk B.V. als parttime secretaresse. Naast appellante is er nog een fulltime secretaresse in dienst wier arbeidsverhouding later is ontstaan. Op 13 mei 2015 heeft Praktijk bij het UWV een ontslaanvraag voor appellante ingediend om bedrijfseconomische reden. Tijdens de ontslagprocedure bij het UWV zijn enkele e-mails overhandigd die aan appellante zijn verzonden in 2012/2013 aan haar zakelijke adres bij Praktijk; deze waren afkomstig van de persoon met wie zij destijds een buitenechtelijke relatie had. De e-mails zijn ook in de ontbindingsprocedure ingebracht. Daarop heeft de kantonrechter ontbonden zonder vergoeding. In grief II betoogt appellante dat Praktijk 'ernstig verwijtbaar' gebruik

heeft gemaakt van seksueel getinte e-mail berichten en daarom een billijke vergoeding toewijsbaar is. In r.o. 3.8 gaat het hof hierin mee: "Het hof is van oordeel dat Praktijk hiermee ernstig verwijtbaar heeft gehandeld." Dit hangt o.m. samen met het feit dat deze e-mails aan appellante zijn verzonden, Praktijk hiermee in het verleden nooit iets heeft gedaan en de relatie allang beëindigd was. Uiteindelijk wordt in r.o. 3.22 de billijke vergoeding vastgesteld op € 10.000. Ten slotte laat het hof op niet mis te verstaan wijze zijn afkeuring blijken over de oude e-mails die met het ontslag wegens bedrijfseconomische reden niets te maken hadden.

De tweede eervolle vermelding gaat uit naar Hof Amsterdam 5 april 2016, *Prg.* 2016/141. Appellant heeft veroordeling gevorderd van Transavia wegens het weigeren van toelating tot een vlucht op Schiphol. Transavia voerde met succes een eigen schuldverweer. De door appellant meegevoerde koffer was te groot voor de handbagage en daarover was een opstootje ontstaan. Appellant heeft 16 grieven aangevoerd die erop neerkomen dat hem ten onrechte toegang tot de vlucht is geweigerd. De ruzie is begonnen naar aanleiding van de te grote handbagage van appellant en uit de hand gelopen toen hij tegen de supervisor had geroepen dat hij een klacht tegen haar zou indienen en ten slotte – toen zij weigerde haar naam bekend te maken – een foto van haar had gemaakt. Daarbij heeft appellant uitgeroepen dat 'hij advocaat is'. Het hof betitelt het maken van de foto als 'persoonlijk intimiderend gedrag' (r.o. 3.6). Om deze redenen falen de grieven en heeft Transavia zich terecht beroepen op de algemene voorwaarden (die de mogelijkheid inhouden om een reiziger te weigeren).

4. Dan kom ik toe aan het hoogtepunt van deze rubriek: het uitroepen van een uitspraak tot vonnis van het jaar. Dat is ditmaal Rb. Midden-Nederland (Voorzieningenrechter) 1 juli 2016, *Prg.* 2016/176. De Voorzieningenrechter te Utrecht (mr. H.M.M. Steenberghe) krijgt te maken met een bijzonder eenvoudige zaak en aansluitend een zeer lastige vraag van causaal verband. Ik begin met het eenvoudige gedeelte. Eiseres exploiteert een eenmanszaak genaamd Amazone Body Mind. Zij richt zich daarbij op het geven van yogalessen. Deze activiteiten worden verricht in het eerste, tweede en vierde trimester van het jaar. Yogi Tea houdt zich bezig met de productie van thee. Allianz is de aansprakelijkheidsverzekeraar van Yogi Tea. Op 9 januari 2014 brak een theeglas met daarop de naam van Yogi Tea vermeld, waardoor eiseres hete thee over haar bovenbenen kreeg en zij eerste- en tweedegraads brandwonden opliep. Yogi Tea heeft de aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Eiseres heeft in februari en maart 2014 yogalessen gegeven. Tot zover de eenvoudige casus. Daarna is er in de afwikkelingsfase van de schade van alles en nog wat misgelopen. Allianz heeft een schade-expert, A, in de arm genomen die een rapport heeft ingediend op 4 juli 2014. Aansluitend heeft eiseres een tegenrapport laten opstellen

door schade-expert X. Na gesprekken over en weer tussen A en X is uiteindelijk op 8 juli 2015 een eindrapport gekomen: daarin komt A tot het voorstel om de schade af te wikkelen voor een bedrag van € 50.000. Op 22 juni 2015 is eiseres bij haar huisarts geweest met stress-gerelateerde klachten. Eiseres heeft zich onder behandeling gesteld van Stichting Care to Change te Hilversum. Nadien heeft eiseres aan Yogi Tea gemeld dat zij psychische klachten heeft ten gevolge van het ongeval; zij is uit balans geraakt en terecht gekomen in een negatieve spiraal. Aansluitend heeft verzekeringsarts K namens Yogi Tea en een andere verzekeringsarts namens eiseres een rapport uitgebracht. Eiseres wenst haar schade te zien vergoed op basis van het rapport van X en entameert een bodemprocedure; zij vordert daarin een bedrag van € 256.630 ten titel van voorschot op de schadevergoeding. In die procedure staat Yogi Tea voor het nemen van een conclusie van antwoord. In dit kort geding vordert de eiseres van Yogi Tea en Allianz betaling van € 200.000 (tweehonderdduizend euro). Eiseres legt aan haar vordering ten grondslag dat zij een goed lopend bedrijf had dat echter door het ongeval 'volledig ingestort' is. Het valt te begrijpen dat Yogi Tea verweer voert. Nadat de directe actie tegen Allianz is afgewezen, resteert vanaf r.o. 4.4 de vordering jegens Yogi Tea. De aansprakelijkheid staat vast, immers erkend (r.o. 4.7). In r.o. 4.11.3 stelt de rechter als uitgangspunt dat het onderwerp psychische schade en causaliteit gecompliceerd is en aanleiding voor 'een uitgebreide polemiek'. Daarbij spelen de brandwonden geen rol aangezien die goed zijn genezen. In r.o. 4.11.4 stelt de rechter vast dat er geen medisch rapport aanwezig is dat rept over een eventueel causaal verband. Dit stelt de rechter in de onmogelijkheid om een oordeel te geven over dat verband (r.o. 4.11.5). Dit brengt de rechter tot het oordeel dat er reden zal zijn voor een aanvullend voorschot van € 7.500 (r.o. 4.13). Het mooiste deel van de uitspraak is te vinden aan het slot, in r.o. 4.13. Die geef ik geheel weer: "4.13. De voorzieningenrechter realiseert zich dat deze uitspraak voor eiseres, waarschijnlijk een teleurstelling is. De naar Nederlandse maatstaven uitzonderlijke omvang van haar in 2.16 weergegeven vordering verraadt zeer hoge verwachtingen. Of het recht daaraan in die mate tegemoet kan komen is hoogst onwaarschijnlijk. Aan de andere kant zal Yogi Tea c.s. zich dienen te realiseren dat dit oordeel niet betekent dat deze voorzieningenrechter van oordeel is dat de omvang van haar aansprakelijkheid beperkt is tot het totale bedrag van het voorschot. De voorzieningenrechter hoopt dat partijen met deze uitspraak het overleg kunnen hervatten teneinde een regeling te treffen waar zij tevreden mee zijn."

Wegens deze overweging verdient deze 'voorziening' de titel vonnis van het jaar 2016; het vonnis blinkt uit door haar wijsheid. Enerzijds: de vordering is van een 'uitzonderlijke omvang', maar anderzijds mag gedaagde er niet op rekenen met het voorschot haar aansprakelijkheid te kunnen delgen. De

rechter laat uitdrukkelijk — als dat zo gezegd mag worden — in het midden waarop het zal moeten uitkomen. Wat hij daarbij allemaal in gedachten heeft, daar kan men slechts naar gissen. Maar Yogi Tea zal bij de te nemen (of niet?) conclusie van antwoord niet kunnen volstaan met een enkel 'tot persistit'. Daar zal nog wel wat bij moeten komen.

5. Ik wil kort eindigen met een slotwoord. Deze jaargang omvat 337 uitspraken. Op mijn lijstje van kandidaat vonnissen had ik er zeven staan. Dat is dus welgeteld 2,08% van het totaal. Dat is weinig, maar stelt mij nog steeds in de gelegenheid er iets van te maken. Omdat mijn reeds enige keren uitgesproken wens succes heeft gehad, herhaal ik die maar weer. Ik mag de rechterlijke macht oproepen het nieuwe jaar te verrijken met lezenswaardige en rechtsvindende uitspraken.

Prof. mr. P. Abas
Amsterdam, Oudejaarsdag 2016

Vermogensrecht

Prg. 2017/38

RECHTBANK AMSTERDAM (KAMER VOOR KANTONZAKEN)

22 december 2016, nr. 5222608 CV EXPL 16-21236 (Mr. L. Voetelink)

Art. 3:310, 3:317, 6:74, 6:95, 6:96, 6:162, 7:1, 7:5, 7:26, 7:28 BW

ECLI:NL:RBAMS:2016:9036

Consumentenrecht. Geldt gewone verjaringstermijn van vijf jaar nu Tickets4U schadevergoeding vordert van consument wegens niet betaalde festivalkaarten?***Nee. Op zelfde feitelijke grondslag had zij betaling koopprijs kunnen vorderen, zodat uit oogpunt van consumentenbescherming korte verjaringstermijn van twee jaar geldt.***

Tickets4U vordert veroordeling tot vergoeding van € 379,30 aan schade die zij heeft geleden doordat gedaagde de online via de website bestelde festivaltickets op 25 december 2012 voor het Amsterdam Open Air van 8 juni 2013 niet heeft betaald. Tickets4U heeft de tickets vastgehouden en kon ze dus niet meer aan een derde verkopen. Volgens gedaagde heeft hij het bestelproces niet afgerond en is de vordering ex art. 7:28 BW verjaart. Tickets4U stelt dat de gewone verjaringstermijn van vijf jaar ex art. 3:310 lid 1 BW van toepassing is. De vordering is namelijk gebaseerd op schadevergoeding, niet op koop. De verjaring is hoe dan ook tijdig gestuit. Dat de twee aanmaningsbrieven naar het oude adres van gedaagde blijken te zijn gestuurd, komt voor zijn eigen rekening en risico.

De kantonrechter overweegt dat de overeenkomst tot stand is gekomen. Art. 7:28 BW beoogt de consument-koper te beschermen. Het gaat daarom niet aan om een consument een langere verjaringstermijn tegen te werpen, indien de vordering is gebaseerd op een feitelijke grondslag waarop ook op een vordering tot betaling van de koopprijs gestoeld had kunnen worden. De korte verjaringstermijn van twee jaar is dus van toepassing. Echter, de verjaring is tijdig gestuit. Gedaagde had op 1 januari 2013, voor de verhuizing, nog een betalingsherinnering ontvangen via zijn e-mailadres en had Tickets4U dus van de verhuizing op de hoogte moeten brengen. Dat Tickets4U contractueel gezien de mogelijkheid had de bestelling te annuleren doet aan het voorgaande niet af. Volgt toewijzing.

Inzake
Tickets4U B.V., te Zaandam, eiseres, gemachtigde K.W.A. van der Meer, voorheen J.G. Philipsen tegen
Gedaagde, procederend in persoon.

Kantonrechter:

(...)

Feiten

1. Als enerzijds gesteld en anderzijds erkend of niet (voldoende) weersproken, alsmede op grond van de overgelegde en in zoverre niet bestreden inhoud van de bewijsstukken, staat in dit geding het volgende vast:

1.1. Gedaagde heeft op 25 december 2012 op de website van Tickets4U het bestelproces doorlopen voor vier tickets voor het evenement Amsterdam Open Air – Gaasperpark, Amsterdam Zuidoost van 8 juni 2013.

1.2. Een door Tickets4U per e-mail van 25 december 2012 aan gedaagde gezonden orderbevestiging aan het e-mailadres X vermeldt (voor zover van belang):

“U heeft er voor gekozen de tickets als e-tickets te willen ontvangen. Zodra het volledige bedrag d.m.v. Creditcard voldaan is, zorgen wij ervoor dat u uiterlijk 7 dagen voor het evenement de tickets ontvangen heeft. Wanneer uw betaling met Creditcard mislukt kunt u deze hervatten in het onderdeel ‘Mijn T4U’ op onze website. (...) In het onderdeel ‘Mijn T4U’ op onze website kunt u ook te allen tijde de status van uw bestelling volgen of als u wilt afzien van de bestelling, kunt u deze hier online annuleren. Zonder annulering blijven de tickets op uw naam geregistreerd. (...)”

1.3. Op de overeenkomst zijn algemene voorwaarden van toepassing.

1.4. Bij e-mail van 1 januari 2013 heeft Tickets4U een betalingsherinnering verzonden. Daarbij is tevens vermeldt:

“Wanneer u de bestelling wilt annuleren kunt u dit doen via het onderdeel ‘Mijn T4U’ op onze website www.tickets4u.nl.”

1.5. De door Tickets4U gehanteerde algemene voorwaarden vermelden, voor zover van belang, het volgende:

“Artikel 2. (...) lid 2: (...) Indien de kopende partij de bestelling niet binnen 7 dagen heeft voldaan, is Tickets4U gerechtigd de bestelling zonder tegenbericht en zonder opgave van redenen te annuleren.”

1.6. Bij brieven van 27 augustus 2013 en 7 augustus 2014 heeft Tickets4U gedaagde gesommeerd het openstaande bedrag binnen 14 dagen na dagtekening van die brief te voldoen.

1.7. Op 15 februari 2016 heeft de gemachtigde van Tickets4U aan gedaagde een ingebrekestelling verzonden.

Vordering

2. Tickets4U vordert dat gedaagde bij uitvoerbaar bij voorraad te verklaren vonnis veroordeeld zal worden tot betaling van:

- a. € 379,30 aan hoofdsom;
- b. € 56,90 aan buitengerechtelijke incassokosten;

- c. € 26,48 aan rente, berekend tot 20 juni 2016;
- d. rente over € 379,30 vanaf 20 juni 2016;
- e. de proceskosten.

3. Tickets4U stelt hiertoe, samengevat en zakelijk weergegeven, dat er een overeenkomst tussen partijen tot stand is gekomen. Gedaagde heeft een bestelling heeft geplaatst waarbij hij alle 5 stappen heeft doorlopen tot aan de betaling. Daarbij heeft hij zijn persoonlijke gegevens zoals naam, geboortedatum, woonadres en e-mailadres opgegeven, waarnaar een controle mail is gezonden en door gedaagde is beantwoord en waarnaar na de bestelling ook diverse mails zijn verzonden. Tickets4U heeft de tickets voor gedaagde vastgehouden en niet meer aan een derde kunnen verkopen. Zij lijdt hierdoor schade ter hoogte van de hoofdsom. Op grond van deze geleden schade is ingevolge artikel 3:310 lid 1 BW een verjaringstermijn van 5 jaar van toepassing. Zelfs al zou wel sprake zou zijn van een verkorte verjaringstermijn is de verjaring tijdig gestuit door de aanmaningsbrief van 7 augustus 2014. Dat deze naar een oud adres van gedaagde is verzonden komt voor zijn rekening en risico nu hij geen adreswijziging aan Tickets4U heeft verzonden. Het in de algemene voorwaarden opgenomen artikel 2 lid 2 geeft Tickets4U de mogelijkheid van annulering door haar indien de bestelling niet binnen 7 dagen door de klant wordt voldaan. Hiervan heeft Tickets4U geen gebruik gemaakt. Het gebeurt vaker dat klanten een bestelling plaatsen en pas op het laatste moment betalen.

Verweer

4. Gedaagde heeft aangevoerd, samengevat en zakelijk weergegeven, dat hij het bestelproces niet heeft afgerond. De aanmaning van augustus 2013 is naar zijn oude adres gezonden en tot december 2015 heeft hij niets meer van Tickets4U vernomen. Gedaagde stelt dat de korte verjaringstermijn van artikel 7:28 BW van toepassing is aangezien het om consumentenkoop gaat. Hij legt twee vergelijkbare uitspraken over en stelt dat de onderhavige vordering is verjaard. Voorts legt gedaagde een uitspraak BRP waaruit zijn inschrijving in de gemeente blijkt. Gedaagde had geen reden Tickets4U te informeren over zijn verhuizing aangezien hij geen zaken met hen wilde doen. Tenslotte legt gedaagde de algemene voorwaarden van Tickets4U over waarin staat dat Tickets4U gemachtigd is de bestelling zonder tegenbericht en zonder opgave van reden te annuleren. Hiermee had Tickets4U de kaarten kunnen doorverkopen in de tijd tussen de bestelling en het evenement.

Beoordeling

5. De enkele betwisting van gedaagde dat hij het bestelproces niet heeft afgerond is onvoldoende tegenover de gemotiveerde stelling van Tickets4U, onderbouwd met stukken, dat gedaagde het hele bestelproces heeft doorlopen tot en met het plaatsen van een bestelling, hetgeen blijkt uit de overgelegde uitspraak van de webbezoeken van gedaagde

en de voorbeeldduidraaien die Tickets4U van het bestelproces heeft overgelegd. Het moet er daarom voor worden gehouden dat tussen partijen een overeenkomst tot stand is gekomen. Deze overeenkomst is ook bevestigd door middel van de onder 1.2 genoemde e-mail. Gedaagde heeft niet betwist dat dit zijn e-mailadres is. Dat gedaagde de bestelling uiteindelijk niet heeft betaald doet aan de totstandkoming van de overeenkomst niet af.

6. Met betrekking tot de eventuele verjaring overweegt de kantonrechter als volgt. Van belang is of de overeenkomst tussen partijen moet worden beschouwd als een overeenkomst van consumentenkoop, in welk geval op grond van artikel 7:28 BW een korte verjaringstermijn van twee jaar van toepassing is. Tickets4U stelt dat er geen sprake is van consumentenkoop nu zij een vordering instelt ter zake van schadevergoeding nu Tickets4U de kaartjes niet meer aan een derde heeft kunnen verkopen. De verkorte verjaringstermijn van artikel 7:28 beoogt de consument-koper in bescherming te nemen tegen niet meer verwachte vordering tot prijsbetaling, waartegen hij zich ten gevolge van het tijdsverloop mogelijk moeilijk kan verweren, omdat bewijsmiddelen niet langer voorhanden zijn of niet meer eenvoudig vergaard kunnen worden. Tegen deze achtergrond gaat het naar het oordeel van de kantonrechter niet aan om een consument, in geval een andere vordering wordt ingesteld dan die tot betaling van de koopprijs, een langere verjaringstermijn tegen te werpen, indien deze andere vordering op dezelfde feitelijke grondslag wordt gebaseerd als waarop ook een vordering tot betaling gestoeld had kunnen zijn. De kantonrechter is daarom met gedaagde van oordeel dat de verkorte verjaringstermijn van twee jaar aan orde is.

7. Tussen de bestelling en de aan gedaagde verzonden mail van 1 januari 2013 en brieven van 17 augustus 2013, 7 augustus 2014 en 15 februari 2016 zit steeds minder dan twee jaar tijd, zodat de verjaringstermijn van twee jaar telkens is gestuit. Dat gedaagde de twee brieven van Tickets4U van 17 augustus 2013 en 7 augustus 2014 niet heeft ontvangen omdat hij is verhuisd, komt voor zijn rekening en risico aangezien hij dit niet aan Tickets4U heeft doorgegeven. Op grond van de onder 1.3 genoemde mail met betalingsherinnering, waarvan gedaagde de ontvangst niet heeft betwist, was hij op de hoogte van de betaling die Tickets4U nog van hem verwachtte en had hij hen van zijn verhuizing op de hoogte moeten brengen. Dat Tickets4U van in de algemene voorwaarden geboden mogelijkheid de bestelling te annuleren geen gebruik heeft gemaakt, doet aan het voorgaande niet af.

8. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen zal de gevorderde hoofdsom worden toegewezen.

9. De gevorderde rente is vanwege het betalingsverzuim van gedaagde eveneens toewijsbaar.

10. Gedaagde heeft door na te laten aan zijn betalingsverplichting te voldoen Tickets4U genoodzaakt tot het treffen van incassomaatregelen. Gelet op de bij de dagvaarding overgelegde

aanmaning(en) als bedoeld in artikel 6:96 lid 6 BW wordt een bedrag aan buitengerechtigde kosten toegewezen als na te melden.

11. Gedaagde wordt als de in het ongelijk gestelde partij met de proceskosten belast.

Beslissing

De kantonrechter:

veroordeelt gedaagde tot betaling aan Tickets4U van:

– € 379,30 aan hoofdsom, vermeerderd met de contractuele rente ad 0,500% vanaf 20 juni 2016 tot aan de voldoening;

– € 56,90 aan buitengerechtigde incassokosten;

– € 26,48 aan rente;

veroordeelt gedaagde in de kosten van het geding, tot op heden aan de zijde van Tickets4U begroot op:

exploot € 79,35

salaris € 180

griffierecht € 117

totaal € 376,35 voor zover van toepassing, inclusief btw;

veroordeelt gedaagde tot betaling van een bedrag van € 50, aan nasalaris, te verhogen met een bedrag van € 68 onder de voorwaarde dat betekening van het vonnis heeft plaatsgevonden en gedaagde niet binnen 14 dagen na aanschrijving vrijwillig aan het vonnis heeft voldaan, een en ander voor zover van toepassing, inclusief btw;

verklaart de veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad;

wijst het meer of anders gevorderde af.

(De kantonrechter baseert zich kennelijk op (de strekking van) Hoge Raad 21 april 2006, *NJ* 2006/272 (ECLI:NL:HR:2006:AW2582). Daarin is bepaald dat art. 7:23 lid 2 BW – de korte verjaringstermijn – mede strekt ter bescherming van de belangen van de verkoper. Deze bepaling is volgens de Hoge Raad ook van toepassing indien de koper uit hoofde van art. 6:162 BW (onrechtmatige daad) ageert en overigens voor iedere rechtsvordering van de koper die – en ieder verweer van de koper dat – feitelijk gegrond is op non-conformiteit. In gelijke zin Ktr. Bergen op Zoom 13 juli 2016, *Prg.* 2016/245 (ECLI:NL:RBZWB:2016:4447), waarin de vordering van Tickets4U wel was verjaard.

Uit opgemelde kwestie blijkt overigens niet precies wat de volledige tekst van de betalingsherinnering van 1 januari 2013 is geweest, zie r.o. 1.4 (door de kantonrechter in zijn r.o. 7 abusievelijk als r.o. 1.3 geduid). Niet iedere herinnering is namelijk een rechtsgeldige stuiting van de verjaring van die vordering, vgl. (het commentaar onder) Ktr. Arnhem 27 november 2013, *Prg.* 2014/118 (ECLI:NL:RBGEL:2013:6501). Zo nam Rb. Arnhem 17 oktober 2012, *Prg.* 2013/2 (ECLI:NL:RBARN:2012:BY2198) geen genoegen met een enkele (standaard)aanmaning en oordeelde dat de vordering verjaard was. De sommatie tot betaling bleek volgens deze rechtbank niet zodanig duidelijk, dat ondubbelzinnig bleek of er na verloop van de

verjaringstermijn nog tot een rechtsvordering zou worden overgegaan. Tevens Ktr. Haarlem 28 oktober 2015, ECLI:NL:RBNHO:2015:11678, die meende dat de vordering van Tickets4U op basis daarvan wel degelijk bleek te zijn verjaard, omdat gesteld noch gebleken was dat eiseres de verjaring heeft gestuit door zich in die periode het recht van nakoming on-dubbelzinnig voor te behouden. *PJM/R*)

Huurrecht

Prg. 2017/39

HOF DEN HAAG

25 oktober 2016, nr. 200.186.238/01

(Mrs. J.J. van der Helm, M.E. Honée, P. Glazener)

Art. 6:265 lid 1, 6:267, 7:213, 7:218 BW; art. 13b Opw; art. 8 EVRM

ECLI:NL:GHDHA:2016:3352

Huurrecht. Wanneer zal de voorzieningenrechter een gedaagde veroordelen tot ontruiming van zijn woning?

Uitsluitend indien de voorzieningenrechter de mening is toegedaan, dat vrijwel vaststaat dat de bodemrechter hetzelfde oordeel zal uitspreken.

Stichting De Leeuw van Putten te Spijkenisse verhuurt sedert 1993 een woning aan mevrouw H. Zij gebruikt de woning met haar meerderjarige zoon Y. Bij inval op 27 oktober 2015 treft de politie in het gehuurde 30 hennep toppen (gezamenlijk gewicht 90 gram), 91,9 gram MDMA¹ en materialen, die kunnen worden gebruikt voor het kweken van hennep. Er is geen sprake van een in bedrijf zijnde dan wel in aanbouw zijnde hennepkwekerij. Evenmin is er bewijs van handel in verdovende middelen vanuit het gehuurde. Voorts wordt illegaal vuurwerk aangetroffen. Er wordt een strafrechtelijk onderzoek ingesteld waarbij uitsluitend de zoon in beeld is. Bij besluit van 15 december 2015 sluit de burgemeester op grond van de bevindingen van de politie de woning met ingang van 31 december 2015 voor de duur van veertien dagen. Bij brief van 29 december 2015, gericht aan huurster, gaat verhuurster over tot buitengerechtelijke ontbinding van de huurovereenkomst per 31 december 2015. Vervolgens vordert verhuurster in kort geding bij de kantonrechter veroordeling van mevrouw H tot ontruiming van het gehuurde. Bij vonnis van 19 januari 2016 wordt de vordering afgewezen. De voorzieningenrechter komt tot deze afwijzing, omdat hij er niet van overtuigd is dat de bodemrechter bij een sluiting van de huurwoning voor slechts veertien dagen H zal veroordelen tot ontruiming.

De Leeuw van Putten stelt hoger beroep in.

Het hof overweegt, dat gelet op de omstandigheden van het geval niet kan worden uitgesloten dat het besluit van de burgemeester in bezwaar of beroep vernietigd zal worden. De grief, dat het besluit van de burgemeester niet of hoogstens marginaal kan worden getoetst door de voorzieningenrechter, wordt verworpen. De civiele rechter dient de proportionaliteit van de ontbinding van de huurovereenkomst en de ontruiming van de woning te toetsen. Een beroep door verhuurder op art. 7:231 lid 2 BW kan naar maatstaven van re-

delijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn. Het hof overweegt dat géén sprake is geweest van het kweken van hennep of handel van verdovende middelen en dat omwonenden geen overlast hebben ondervonden. Ook speelt een rol dat mevrouw H geen wetenschap had van een en ander.

Inzake

Stichting De Leeuw van Putten, te Spijkenisse, appellante, adv. mr. K.A.M. Jaspers, tegen

Geïntimeerde, te Spijkenisse, adv. mr. M. Heere-Helmink.

Hof:

(...)

Beoordeling van het hoger beroep

2. Tegen de vaststelling van de feiten in het bestreden vonnis is niet opgekomen, zodat deze vaststelling ook voor het hof als uitgangspunt dient. Met inachtneming van de door de kantonrechter vastgestelde feiten gaat het in deze zaak om het volgende.

3. Geïntimeerde huurt sinds 1993 van (de rechtsvoorganger van) De Leeuw van Putten de woning aan de adres. Geïntimeerde woont in de woning met haar meerderjarige zoon, de heer Y.

4. Op 27 oktober 2015 is door de politie een inval gedaan in de woning. Daarbij zijn verdovende middelen genoemd op lijst I en II van de Opiumwet aangetroffen (30 hennep toppen met een gewicht van 95 g netto en 91,1 g MDMA in meerdere zakjes). Verder zijn er materialen aangetroffen die gebruikt kunnen worden voor het kweken van hennep, zoals een elektrakast, koolstoffilters, growtent, luchtslang, luchtfilter/afzuiginstallatie, tijdschakelaar en groeimiddelen. Er was ten tijde van de inval geen sprake van een in bedrijf of in aanbouw zijnde hennepkwekerij. Er is geen bewijs van de handel in verdovende middelen vanuit de woning.

5. Bij de inval heeft de politie ook illegaal, deels zelfgemaakt zwaar vuurwerk aangetroffen. Een deel van dit vuurwerk is onderzocht. Dat deel had een netto gewicht van 17,3 kg. Het aangetroffen vuurwerk is opgehaald door de Explosieven Opruimingsdienst Defensie (EOD). Een deel van het vuurwerk is door de EOD op de Maasvlakte tot ontploffing gebracht.

6. Naar aanleiding van de inval is een strafrechtelijk onderzoek ingesteld. Dat had alleen betrekking op Y.

7. Op grond van hetgeen door de politie is geconstateerd heeft de burgemeester van Nissewaard bij besluit van 21 december 2015 vastgesteld dat er sprake is van een overtreding van artikel 13b van de Opiumwet en een last onder bestuursdwang opgelegd, inhoudende sluiting van de woning met ingang van 31 december 2015 voor een periode van 14 dagen.

¹ Een in de Opiumwet genoemde stof.

8. Bij brief van 29 december 2015 aan geïntimeerde heeft De Leeuw van Putten de huurovereenkomst buitengerechtelijk ontbonden per 31 december 2015 vanwege de sluiting van de woning door de burgemeester, onder verwijzing naar artikel 7:231 Burgerlijk Wetboek (BW) in samenhang met artikel 6:267 BW.

9. Vervolgens heeft De Leeuw van Putten in kort geding onder meer veroordeling van geïntimeerde gevorderd tot ontruiming van de woning, met veroordeling van geïntimeerde in de kosten van de procedure. Geïntimeerde heeft de vordering betwist. In het bestreden vonnis heeft de kantonrechter de vordering afgewezen en De Leeuw van Putten in de proceskosten veroordeeld.

10. Daartoe heeft de kantonrechter overwogen dat niet uitgesloten kon worden dat de burgemeesterssluiting in bezwaar en eventueel beroep vernietigd zou worden. Ook als de burgemeesterssluiting in een bestuursrechtelijke procedure wel stand zou houden, heeft de kantonrechter een zodanige kans aanwezig geacht dat de bodemrechter tot het oordeel zou komen dat buitengerechtelijke ontbinding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar was, dat hij het niet gerechtvaardigd heeft gevonden om geïntimeerde vooruitlopend op een bodemprocedure te veroordelen de woning te ontruimen. Daarbij heeft de kantonrechter in aanmerking genomen dat weliswaar vaststond dat in de woning verboden verdovende middelen aanwezig waren, maar niet dat ook daadwerkelijk hennep werd gekweekt, en ook niet dat sprake was van overlast vanuit de woning. In dit verband heeft de kantonrechter verwezen naar overgelegde verklaringen van meer dan 15 bureaus dat zij nooit overlast van geïntimeerde en/of Y hadden ondervonden. De burgemeesterssluiting van twee weken was naar het oordeel van de kantonrechter relatief kort. Van het vuurwerk was niet duidelijk in welke omstandigheden het is aangetroffen en of het daadwerkelijk tot gevaar voor de omgeving had geleid.

11. Naar het oordeel van de kantonrechter kon de vordering tot ontruiming evenmin worden toegewezen vooruitlopend op een ontbinding van de huurovereenkomst in de bodemprocedure vanwege een tekortkoming in de nakoming van de huurovereenkomst doordat geïntimeerde zich niet als goed huurder heeft gedragen. De enkele aanwezigheid van verboden verdovende middelen of illegaal vuurwerk maakte geïntimeerde nog niet tot een slecht huurder. Daarvoor is nodig dat geïntimeerde of Y overlast heeft veroorzaakt of gevaarzettend gedrag heeft vertoond, en dat is niet vast komen te staan volgens de kantonrechter.

12. Grief 1 van De Leeuw van Putten richt zich tegen de overweging van de kantonrechter dat de civiele rechter zich bij de beoordeling van een vordering tot ontruiming op grond van een nog niet onherroepelijk besluit tot sluiting, een oordeel moet vormen over de kans dat het besluit vernietigd wordt. Volgens De Leeuw van Putten kan een buitengerechtelijke ontbinding en in het verlengde

daarvan, een vordering tot ontruiming worden gebaseerd op het enkele feit dat een woning op last van de burgemeester is gesloten, en kan het besluit van de burgemeester niet of hoogstens marginaal worden getoetst.

13. Deze grief wordt verworpen. Ontbinding van een huurovereenkomst en ontruiming van een woning vormen een inmenging in het door artikel 8 EVRM beschermde recht op respect voor de woning van een bewoner. Een ieder die het risico loopt van een inbreuk op zijn recht op respect voor zijn woning moet de mogelijkheid hebben de proportionaliteit van de maatregel te laten beoordelen door een onafhankelijke rechterlijke instantie (EHRM 13 mei 2008, ECLI:NL:XX:2008:BD3994). Geïntimeerde heeft bezwaar gemaakt tegen het besluit van de burgemeester. Er is nog geen besluit op het bezwaar genomen, en tegen een dergelijk besluit staat nog beroep open. Er heeft dus nog geen beoordeling van de burgemeesterssluiting door de bestuursrechter plaatsgevonden. Afgezien daarvan dient de civiele rechter de proportionaliteit te toetsen van de ontbinding van de huurovereenkomst en de ontruiming van de woning. Ook als de bestuursrechter oordeelt dat de burgemeesterssluiting rechtmatig is, laat dit onverlet dat de civiele rechter kan oordelen dat ontbinding en ontruiming niet proportioneel is en dat een beroep op artikel 7:231 lid 2 BW dus naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Bij deze toetsing dient de civiele rechter alle relevante omstandigheden in aanmerking te nemen. In een kort geding zal hij moeten beoordelen of het voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter zal oordelen dat ontbinding door de verhuurder kon worden ingeroepen en hij op die grond tot ontruiming zal komen. Daarbij dient ook een belangenafweging plaats te vinden.

14. De tweede grief van De Leeuw van Putten is deels een herhaling van de eerste grief. Voor het overige is deze grief gericht tegen de beoordeling door de kantonrechter van de kans dat de burgemeesterssluiting in bezwaar of beroep wordt vernietigd. De kantonrechter heeft de afwijzing van de vordering echter niet alleen gebaseerd op zijn beoordeling van de kans dat de burgemeesterssluiting in bezwaar en beroep in stand zou blijven, maar ook op zijn inschatting van de kans dat de bodemrechter een buitengerechtelijke ontbinding op grond van artikel 7:231 lid 2 BW in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou achten. Tegen die inschatting is de derde grief van De Leeuw van Putten gericht. Het hof zal die grief eerst beoordelen.

15. Daarbij stelt het hof voorop dat de aanwezigheid van het vuurwerk in de woning in dit verband geen rol kan spelen. De buitengerechtelijke ontbinding is immers uitsluitend gebaseerd op de burgemeesterssluiting krachtens artikel 13b Opiumwet.

16. Bij de beoordeling van de proportionaliteit van de buitengerechtelijke ontbinding op basis van de overtreding van artikel 13b Opiumwet neemt het

hof tot uitgangspunt dat er in de woning verboden verdovende middelen aanwezig waren. Bovendien waren alle materialen voor een hennepkwekerij in de woning aanwezig. Daar staat tegenover dat geen hennepkwekerij in bedrijf of in aanbouw was, en er geen bewijs is dat er vanuit de woning in verdovende middelen werd gehandeld.

17. Tot de omstandigheden die bij de proportionaliteitstoetsing een rol kunnen spelen behoort ook de duur van de burgemeesterssluiting. In dit geval gaat het slechts om een burgemeesterssluiting voor een periode van twee weken. Blijkens de wetsgeschiedenis is de ratio voor de ontbindingsbevoegdheid van artikel 7:231 lid 2 BW dat de huurder in geval van een burgemeesterssluiting geen huur meer verschuldigd is of, als de sluiting het gevolg is van zijn eigen gedrag, vermoedelijk geen verhaal of nauwelijks verhaal zal bieden (*Kamerstukken II* 26089, 6, p. 37). Of die ratio in een bepaald geval aanwezig is zal mede afhangen van de duur van de sluiting. Een sluiting van twee weken is dan relatief kort.

18. Verder is van belang dat een substantieel aantal omwonenden heeft verklaard geen overlast van geïntimeerde of Y te hebben ondervonden. De Leeuw van Putten heeft erop gewezen dat van bewoners in hetzelfde huizenblok als de woning dergelijke verklaringen niet zijn overgelegd, maar De Leeuw van Putten heeft niets aangevoerd waaruit zou blijken dat deze bewoners wel overlast hebben ondervonden.

19. Bij de belangenafweging dient ook het woonbelang van geïntimeerde een rol te spelen. Geïntimeerde woont meer dan twintig jaar in de woning en heeft er belang bij in de woning te blijven wonen. Tegenover het woonbelang van geïntimeerde staat het belang van De Leeuw van Putten om te voorkomen dat de door haar verhuurde woningen worden gebruikt voor criminele activiteiten, met de daaraan verbonden negatieve uitstraling voor de woonomgeving en alle gevolgen van dien. Tot aan het betreffende incident heeft geïntimeerde echter zonder enig probleem in de woning gewoond en steeds aan haar verplichtingen als huurder voldaan. Er zijn bovendien geen aanwijzingen door de Leeuw van Putten naar voren gebracht dat geïntimeerde op de hoogte was van de aanwezigheid van de verboden verdovende middelen.

20. Voor een conclusie dat een buitengerechtelijke ontbinding op grond van artikel 7:231 lid 2 BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, zal slechts plaats zijn in uitzonderlijke omstandigheden. In dit kort geding ligt echter niet de vraag voor of die uitzonderlijke omstandigheden zich hier voordoen, maar de vraag of het zodanig aannemelijk is dat de bodemrechter zal oordelen dat ontbinding door de verhuurder kon worden ingeroepen en hij op die grond de ontruiming van de woning zal gelasten, dat het verantwoord is daarop in kort geding vooruit te lopen, rekening houdende met de betrokken belangen. Naar het oordeel van het hof is er, gelet op de

hiervoor genoemde omstandigheden, zoveel grond voor twijfel over het te verwachten oordeel van de bodemrechter, dat daarop vooruit lopen thans niet verantwoord is, rekening houdende met de belangen van geïntimeerde, De Leeuw van Putten en omwonenden.

21. De derde grief van De Leeuw van Putten faalt derhalve. Daarmee kan in het midden blijven of de tweede grief van De Leeuw van Putten slaagt. Ook als uitgesloten zou worden geacht dat de burgemeesterssluiting in bezwaar en beroep zou worden vernietigd, blijft immers de kans bestaan dat de buitengerechtelijke ontbinding in een bodemprocedure naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zal worden geacht. Vanwege die kans en de betrokken belangen acht het hof een voorlopige voorziening strekkende tot ontruiming in dit stadium niet gerechtvaardigd.

22. De vierde grief van De Leeuw van Putten heeft betrekking op de beoordeling door de kantonrechter van de kans dat de bodemrechter de huurovereenkomst zal ontbinden op grond van artikel 6:265 lid 1 BW omdat geïntimeerde zich niet als goed huurder in de zin van artikel 7:213 BW heeft gedragen.

23. Bij de beoordeling van deze grief hanteert het hof net als bij de beoordeling van grief 3 als uitgangspunt dat het zodanig aannemelijk moet zijn dat de bodemrechter een vordering tot ontbinding van de huurovereenkomst zal toewijzen, dat het verantwoord is daarop in kort geding vooruit te lopen, rekening houdende met de betrokken belangen.

24. Op grond van artikel 6:265 lid 1 BW geldt dat iedere tekortkoming van een partij in de nakoming van een van haar verbintenissen de wederpartij de bevoegdheid geeft om de overeenkomst geheel of gedeeltelijk te ontbinden, tenzij de tekortkoming gezien haar bijzondere aard of geringe betekenis de ontbinding met haar gevolgen niet rechtvaardigt.

25. De aanwezigheid in de woning van de verboden verdovende middelen, de materialen voor de hennepkwekerij en een aanzienlijke hoeveelheid illegaal, gevaarlijk vuurwerk is in beginsel niet in overeenstemming met de verplichting van geïntimeerde om zich als een goed huurder te gedragen, ook als die zaken buiten haar om door Y in de woning zijn gebracht. Als huurder is geïntimeerde immers op grond van artikel 7:219 BW jegens De Leeuw van Putten aansprakelijk voor gedragingen van Y. Daarbij is echter beslissend of geïntimeerde zelf zich in het licht van die gedragingen niet heeft gedragen als goed huurder. Als geïntimeerde niet van de gedragingen van Y op de hoogte is geweest, dan kan dat een reden zijn om aan te nemen dat de ontbinding door deze gedragingen niet wordt gerechtvaardigd.

26. Geïntimeerde heeft gemotiveerd weersproken dat zij op de hoogte was van de aanwezigheid in de woning van de verdovende middelen, de materialen voor de hennepkwekerij en het vuurwerk. De Leeuw van Putten heeft onvoldoende

Burgerlijk procesrecht

Prg. 2017/40

RECHTBANK AMSTERDAM (WRAKINGSKAMER)

9 december 2016, nr. C/13/616241/HA RK 366.2016
(Mrs. M.V. Ulrici, A.P. Schoonbrood-Wessels, W.M.C.
van den Berg)

Art. 268, 512 Sv; art. 6 EVRM; art. 14 IVBPR

ECLI:NL:RBAMS:2016:8965

Procesrecht. Wordt vervangende (jongste) strafrechter, die pas aan zittingscombinatie is toegevoegd nadat onderzoek ter terechtzitting tijdens beraadslaging nietig bleek, succesvol gewraakt?

Ja. Zij heeft drie nietige processen-verbaal gelezen en deel uitgemaakt van zittingscombinatie gedurende regiezitting over verschoning.

De jongste rechter in de meervoudige strafkamer blijkt ook als rechter-commissaris in deze zaak met tien verdachten doorzoekingen te hebben gedaan. Het onderzoek ter terechtzitting is daarom nietig. De kamer stelt voor de zaak over te doen met een andere jongste rechter. Vijf verdachten kunnen zich daar niet in vinden en wraken de voorzitter en de oudste rechter. Die berusten in de wraking. Eén verdachte, verzoekster, heeft ook de nieuwe jongste rechter gewraakt. Zij stelt dat sprake is van besmettingsgevaar, omdat de jongste rechter pas is vervangen tijdens het beraadslagen na de terechtzitting. Door de deelname van de nieuwe rechter aan de raadkamer, is hoe dan ook sprake van vermenging van standpunten. Volgens verzoekster is bij haar de objectieve en subjectieve schijn van vooringenomenheid gewekt. De nieuwe rechter stelt dat zij slechts beperkt inhoudelijk betrokken is geweest bij de zaak.

De wrakingskamer overweegt dat bij verzoekster de objectief gerechtvaardigde schijn van partijdigheid is gewekt. De rechter heeft drie nietige processen-verbaal gelezen. Vervolgens heeft zij deelgenomen aan de beraadslaging tijdens de regiezitting over het verzoek tot verschoning van de hele combinatie. Wellicht is de zaak daarbij niet inhoudelijk besproken, maar dit alles heeft zich afgespeeld buiten het blikveld van de verdediging. Daarbij staat de persoonlijke integriteit van de rechter niet ter discussie. Voorts is bij verzoekster sprake van de objectief gerechtvaardigde vrees voor vooringenomenheid van de nieuwe rechter. Het enkele feit dat die rechter heeft deelgenomen aan een zittingscombinatie, waarvan de meerderheid blijkbaar al beslissingen over bewijs had genomen, is daarvoor voldoende. Van dit alles treft de nieuwe rechter geen blaam. Volgt toewijzing.

Verzoek tot wraking ingediend door:
Verzoekster, adv. mr. J.F. van der Brugge, welk verzoek strekt tot wraking van:
Mr. A. Eichperger, hierna de rechter.

aangevoerd waaruit het tegendeel blijkt. Zij heeft slechts gesteld dat het om een zo grote hoeveelheid vuurwerk ging dat geïntimeerde wel op de hoogte had moeten zijn van de aanwezigheid daarvan in de woning. Verder heeft De Leeuw van Putten uitsluitend een foto van een growtent in het geding gebracht. De hoeveelheid vuurwerk is, mede gezien de overgelegde foto's, niet van een zodanige omvang dat deze niet ergens in de woning opgeslagen had kunnen worden waar zij het aan het zicht van geïntimeerde onttrokken was. Dat geldt in nog sterkere mate voor de verdovende middelen. Over de wijze waarop de materialen voor de hennepkwekerij in de woning zijn aangetroffen is niets bekend. Met name blijkt nergens uit dat de growtent was opgebouwd. Wel staat vast dat geen hennepkwekerij in bedrijf of in aanbouw was.

27. Naar het oordeel van het hof is het derhalve voorshands onvoldoende aannemelijk dat geïntimeerde heeft geweten van de aanwezigheid in de woning van de verdovende middelen, de materialen voor de hennepkwekerij en het vuurwerk. Daarom vindt het hof het niet gerechtvaardigd om vooruitlopend op een mogelijke ontbinding door de bodemrechter een vordering tot ontruiming toe te wijzen. Het hof laat in dat verband ook meewegen dat [geïntimeerde] tot aan dit incident meer dan twintig jaar zonder enig probleem in de woning heeft gewoond en van overlast voor de omwonenden niet is gebleken.

28. Ook grief 4 van De Leeuw van Putten faalt derhalve.

29. Het bewijsaanbod van De Leeuw van Putten zal het hof passeren, nu binnen het kader van dit kort geding geen ruimte is voor nader bewijs.

Beslissing

Het hof:

- bekrachtigt het tussen partijen gewezen vonnis in kort geding van de rechtbank Rotterdam, sector kanton, van 19 januari 2016;
- veroordeelt De Leeuw van Putten in de kosten van het geding in hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerde tot op heden begroot op € 314 aan verschotten en € 894 aan salaris advocaat; en
- verklaart dit arrest ten aanzien van de kostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad.